

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. II. Detúrne inter Relationes & Essentiam distincio ex natura rei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

sultis sit facta, ut refert Vasquez citatus, cap. 2. & Baronijs num. 26. doctrinam tamen probavit, tanquam veram & genuinam Ecclesie Romanae sententiam, ut fufius habetur in Baronijs, num. 18. & 26.

SECTIO SECUNDA.

Deturne inter Relationes & Essentiam distinctio ex natura rei.

I. Scoti, & sequacium sententia, de distinctio-
ne formali.

AFFIRMAT Scotus in 1. dist. 2. q. 7. & dist. 8. q. 4. quem sequuntur ejus discipuli, eamque univcrsum omnes veluti Scotista tesseram amplectuntur: quamvis nonnulli, ut Suarez lib. 4. de Trin. cap. 4. num. 2. & 5. Hurtado disp. 6. Metaph. sect. 3. num. 26. & alii negent Scotum hujus esse sententia, quod distinctionem illam asserat posse vocari distinctionem rationis. Afferunt itaque hi Auctores, veram aliquam ante omnem operationem intellectus dari inter Essentiam divinam & Relationes distinctionem, ita ut sit entitas & entitas, & hæc non sit illa formaliter.

II. Videtur hæc sententia contra auctoritatem Patrum.

Hanc sententiam, prout istiusmodi distinctionem statuit inter prædicata metaphysica, latè impugnavi in Logica: prout verò similem distinctionem ponit inter prædicata Dei absoluta, impugnavi supra, Disp. 5. sect. 6 & sequentibus, & rationes quas contra eam illic attuli, hæc etiam militant, de Relationibus, auctoritas in primis Patrum, qui ut loco citato, num. 5. & sequentibus dixi, in Deo nullam admittendam esse aiunt distinctionem actualem ante operationem intellectus, sed omnia esse perfectissimè unum. Quare P. Fonseca 5. Met. cap. 6. q. 6. & 7. licet hanc Scoti sententiam acerrimè defendat inter prædicata Metaphysica in creatis, in divinis tamen, propter auctoritatem Patrum, eam nullo modo admittendam esse affirmat. Videatur Disp. illa 5. citata, ubi omnes Scotistarum responsiones ad Patrum auctoritatem attuli, & refutavi.

In divinis ante operationem intellectus omnia sunt perfectissimè unum.

III.

Ha sententia, eadem videtur cum sententia Gilberti.

Secundò videtur hæc sententia quoad rem ipsam coincidere cum sententia Gilberti, sectione præcedente impugnata: is enim aliud non dicebat, quam inter Relationes & Essentiam ante omnem intellectus operationem dari actualem distinctionem. Hoc argumentum latius prosecutus sum Disp. illa 5. citata, sect. 6. num. 9. & sequentibus, ubi etiam varias adversariorum responsiones rejeci.

IV.

Derogat simpliciter Dei.

Tertiò hæc sententia destruere videtur summam Dei simplicitatem: quod argumentum hic ulterius non urgeo, quia fusè illud proposui supra Disp. quinta, sectione septima.

V.

Nulla datur hujusmodi distinctio ex natura rei.

Secunda itaque, & vera sententia affirmat, nullam hujusmodi inter Relationes divinas & Essentiam dari actualem distinctionem, sive eam voces mediam, sive formalem, sive ex natura rei: ita S. Thomas hic q. 28. art. 2. quem Thomista omnes, & Molina ibidem sequuntur, Suarez hic, lib. 4. cap. 4. & in Metaphysica, Disp. 30. sect. 6. Fasolus q. 4. art. 2. dub. 12. Vasquez 1. p. D. 116. Tannerus hic, disp. 2. q. 2. dub. 2. & 7. Granado 1. p. tractatu 3. Disp. 2. sect. 2. Fonseca numero secundo citatus, & alii.

VI.

Argumentum præcipuum pro distinctio-
ne actuali Relationum ab Essentia.

Præcipuum argumentum ad probandum, actualem aliquam inter Relationes & Essentiam dari distinctionem fundatur in prædicatis quibusdam contradictorijs quæ à parte rei Essentia & Relationibus convenire videntur: Essentia enim

divina nec generat, nec generatur; Pater verò generat, & Filius generatur: item Filiatio & Spiratio passiva realiter producuntur; Essentia verò non producitur, sed communicatur: ergo Relationes & Essentia non sunt idem realiter, sic enim eadem iis prædicata competere, juxta commune illud, & ab omnibus receptum axioma: *Quæ sunt eadem uni tertio, sunt eadem inter se.* Hæc, inquam, est præcipua difficultas in hac materia, cui proinde hujus decursu disputationis satisfacere conabor.

Prædicata contradictoria arguunt distinctio-
nem.

Quæ sunt eadem uni tertio, sunt eadem inter se.

SECTIO TERTIA.

Ostenditur argumentum de prædicatis contradictorijs probare dari in Deo virtualem distinctionem.

ARGUMENTUM in fine sectionis præcedentis propositum vitè Theologorum omnium semper torfit ingenium, nec in quam se cunque partem verterent, ab ejus se difficultate expedire potuerunt: imò dum rem hanc declarare conati sunt, novâ eam obscuritate involverunt, & pro luce tenebras pepererunt.

P. Granado 1. p. tract. 3. disp. 3. sect. 4. (eodem fere modo procedit P. Vasquez & alii) affirmat nulla hic inveniri prædicata contradictoria: pro quo advertit, duo esse nominum genera, per quæ prædicata divina nobis innotescunt: quædam enim res divinas significant, ut sunt à parte rei, nempe *Entitas Essentia, realitas quæ est Essentia, realitas quæ est Relatio* &c. Alia verò nomina sunt, quæ prædicata divina significant, ut præcisa, & prout involvunt nostros conceptus; qualia sunt, *Relatio, Essentia, Natura divina* &c. Si ergo in his vocibus, quæ prædicata divina significant ut præcisa, formentur propositiones, nil mirum, inquit, si iis conveniant contradictoria, cum de illis loquamur, ut distinctis. Secus res se habet, si argumentum in iis vocibus proponatur, quæ res divinas significant ut sunt à parte rei. Ait itaque has propositiones esse veras, *Filiatio producitur, Essentia non producitur*, quia non sunt de eodem. Ex his tamen, *Entitas, seu realitas Filiationis producitur; Entitas seu realitas Essentia non producitur*, secunda propositio est falsa, quia loquitur de Essentia, non ut præcisa, sed ut est à parte rei.

Sed contra: nam à parte rei, & nemine cogitante est aliquid in Patre, quod communicatur Filio, & aliquid quod non communicatur: nam juxta Concilium Florentinum in literis unionis, *Pater omnia dedit Filio, præter esse Patrem*: ergo à parte rei eadem realiter entitas communicatur, & non communicatur, nam *esse Patrem*, est prædicatum realiter identificatum cum reliquis prædicatis Patris: ergo à parte rei de eadem re verificatur contradictoria. Hoc argumentum latius urgebo infra, nam meo judicio aperte probat dari in Deo distinctionem virtualem, ut postea videbimus.

Contra secundo: Totum quod est in Filio non producitur, sed aliquid producitur, & aliquid non producitur, idque realiter, & à parte rei; nec enim hæc veritates, & mysteria fidei ab actibus intellectus creati, & imperfecto nostro concipiendi modo dependent: ergo eadem entitas realiter producitur, & non producitur, nam illud aliquid

I. Res hæc semper vitæ dif-
ficilis.

II. Quidam confugunt ad conceptus nostros inadæquate.

Duo nomi-
num genera,
quibus præ-
dicata divina
nobis innotescunt.

III. Pater à parte rei aliquid communicat Filio, & aliquid non communicat.

IV. Aliquid in Filio producitur, & aliquid non producitur.